

[Boeck-Hansen.]

rart for nogen af Parterne ikke at vide, at de kan gaa netop den og den Vej for at faa en Afgørelse af det og det Spørgemaal. Det gælder naturligvis ikke alene Arbejderne, men lige saa godt Arbejdsgiverne, at det er rart for dem, at de ved, hvilken Vej de skal følge, hvis de kommer ind i en Konflikt eller en Uoverensstemmelse med de Folk, de har i Arbejde. Saa at det alene er et Gode, at de uorganiserede har faaet en Særstilling, kan jeg i hvert Tilfælde ikke paa Forhaand erkende, men for Enighedens Skyld kan det maaske være meget rigtigt at prøve paa at gennemføre det paa den anførte Maade — men indiviklet er det blevet!

Ifølge § 3 skal Nævnet kunne gøre Indstilling til Arbejdsministeren inden for dets naturlige Arbejdsomraade om de Op-gaver, som muligvis kan blive stillet det; det skal endogsaa paa en Maade kunne være raadgivende for Arbejdsministeren. Det er vel ogsaa udmærket godt under Forud-sætning af, at Nævnet kan overkomme det Arbejde, der bliver lagt paa dets Skuldre, thi jeg er overbevist om, at dette Arbejds- og Forligsnævn faar et stort Arbejde at ud-føre. Derfor er det efter min Mening sær-deles heldigt, ja, meget nødvendigt at gen-nemføre det foreslaaede Fællesudvalg, som i Tide kan sigte en hel Del af Sagerne fra og maaske faa et Forlig i Stand mellem Parterne, saaledes at Forligsnævnet ikke bliver uejliget mere end allerhøjest nød-vendigt. I mange, mange Tilfælde vil der jo kunne skabes Forlig mellem Parterne gennem et saadant Fællesudvalg. Der staar, at der skal ansættes en Sekretær, men der staar ikke, hvem der skal lede Møderne. Tidligere har man altid gjort det saaledes, at den ældste eller mest veltjente af Arbejdsgiverne ledede Møderne, og noget lignende kan man maaske ogsaa blive enig om her. Naar man nu kan regne med, at der alene inden for Hovedorganisationerne er 1 500 Overenskomster, maa man være klar over, at alle disse 1 500 Overenskomster ingenlunde kan komme til Forligsnævnet; der skal sigtes mange, mange fra i Fælles-udvalget, men for de allerflestes Vedkom-mende vil det vel gaa som hidtil, at der skabes Enighed inden for Organisationerne, før der overhovedet bliver Tale om at følge de Anvisninger, som denne Lov angiver. Saaledes vil det utvivlsonst gaa, og derfor vil jeg stærkt understrege, at denne Lov ikke paa nogen Maade gør Organisations-arbejdet overflødig. Hvis man opgav dette, vilde det hele gaa i Staa lige med det samme. Denne Lov har først og fremmest

til Opgave at sikre Arbejdsfreden og at ude-lukke Strejker, Lockouter, Boykot o. lign., som vilde udsætte Erhvervslivet for Farer og større Vanskeligheder, end der allerede er i Forvejen.

I øvrigt vil jeg under denne første Behandling ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder. Jeg synes, det er rigtigt, at Loven ikke løber længere end til 1. Novem-ber næste Aar, for naar man lovgiver paa et Omraade som dette, der for saa vidt maa siges at være et nyt Lovgivningsomraade, kan der selvfølgelig meget hurtigt frem-komme Erfaring for, at enkelte Bestemmel-ser burde have været anderledes. Hvis Loven bliver nødvendig til næste Aar, er det utvivlsonst rigtigt, at vi faar Lejlighed til at give den en ny Behandling, saaledes at indvundne Erfaringer kan drages til Nytte.

Jeg henstiller, at vi faar en kort Ud-valgsbehandling, og skal i øvrigt tilsige mit Partis velvillige Støtte til en meget hurtig Gennemførelse af denne Lov.

Rager: Maa jeg begynde med at sige, at jeg kun med Tilfredshed kan hilse, at vi nu naar til en Lovgivning af denne Art. En Afgørelse af Arbejdsstridigheder gennem Lønkonflikter, gennem Lockouter eller Strej-ker har aldrig haft vor Sympati, og der har aldrig gennem Kampen været givet Spor af Garanti for, at det rette blev Resultatet. Langt bedre maa det være ved en saglig og rolig Forhandling at søge at komme til Resultater, og opnaas dette ikke direkte mellem Parterne, er det naturligt, at Sam-fundet træder hjælpende til gennem en Voldgift. I Virkeligheden har Udviklingen jo gennem en Aarrække baaret hen mod dette. Rigsdagen er Gang efter Gang traadt til og har forbudt Strejker og Lockouter og anvist, paa hvilken Maade en Ordning kunde ske, ja, Rigsdagen har endog været i det Tilfælde at maatte ophøje et Forligsforslag til Lov, til Trods for at Rigsdagen naturlig-vis ikke kunde have Detailkendskab til det Forslag, som den gav Lovskraft. Det var i Længden en absolut uudholdelig Situation — saa uudholdelig, at jeg forstaar, at endog de to Hovedorganisationer nu har indset dette. Naturligvis kan andre Forhold have medvirket til, at Klarhed har meldt sig, men hvilke Grunde og Motiver der end har været, hilser jeg med Glæde, at de to Hoved-organisationer har taget Initiativet til gen-nem en Forhandling at naa frem til et For-slag, som de fremsendte til Arbejdsmini-steren. Det var vel sent maaske, de naaede denne Erkendelse, men bedre sent end al-